

עת"א 22243/06/16 - היועץ המשפטי לממשלה נגד שאול פרץ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עת"א 22243-06-16 מדינת ישראל נ' פרץ(אסיר)

בפני	כב' הנשיא י' אלון
	כב' השופטת ר' ברקאי
	כב' השופט י' עדן
עותר	היועץ המשפטי לממשלה ע"י פמ"ד - פלילי
נגד	שאול פרץ (אסיר)
משיב	ע"י ב"כ עו"ד ע. ויצמן

פסק דין

השופט יואל עדן:

1. זוהי עתירה כנגד החלטת וועדת השחרורים מיום 5.6.16 לפיה הוחלט על שחרורו המוקדם של המשיב ממאסר.

המשיב, יליד 1986, נדון ל- 4 שנות מאסר בגין עבירות של חטיפה, כליאת שווא, סחיטה באיומים, סחיטה בכוח ובאיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, החזקת נשק שלא כדין, והדחה בחקירה. עונש המאסר האמור כולל הפעלת שני מאסרים מותנים.

על פי גזר הדין מיום 7.6.14 מדובר ב"פרשת סחיטה קשה ביותר", וכי המשיב היה "הגורם הדומיננטי ביותר".

זהו מאסרו העשירי של המשיב, בכניסה חמישית למאסר, ובעבר שוחרר המשיב שחרור מוקדם, אשר הופקע בעקבות ביצוע עבירות בתקופת הרישיון.

2. בהחלטתה מיום 5.6.16 התייחסה וועדת השחרורים לעברו הפלילי של המשיב, נקבע כי זהו מאסרו הרביעי בפועל (כאמור ב"כ העותר טוענים כי זהו מאסרו החמישי), נקבע כי במאסר הנוכחי חל שינוי משמעותי בהתנהלותו של המשיב, הוא נמנע מעבירות משמעת והתגייס להליכי טיפול שונים, לרבות בתחום מניעת אלימות כללית וגם במשפחה, מאז מאסרו האחרון עבר אירוע חבלני שכתוצאה ממנו נפצע באורח קשה והפך לנכה, כי המשיב נמצא מתאים ע"י

רש"א לשילובו במסגרתה עם שחרורו, ומתאים לתוכנית שיקומית דתית אשר תעזור לו לשקם את חייו. ביחס לחמ"ן אשר הובא לעיון הוועדה, נקבע בהחלטתה כי החמ"ן משנת 2016 אינו באירועים חמורים, וחמ"ן אחר הינו מתקופה מוקדמת יותר, וגם ביחס לעמדת מטא"ר נקבע כי אין זה ברור אם הדברים המופיעים בדו"ח נבדקו עד תום, וחלקם אינם מהווים עבירות בפועל.

הוועדה סברה כי מדובר באסיר אשר למרות עברו הפלילי המכביד ומעורבותו הרבה בעבירות פליליות, במאסר הנוכחי הגיע להחלטה לבצע שינוי דרמטי בהתנהגותו, השתלב בהליכים שיקומיים וחינוכיים משמעותיים, נמצא מתאים להשתלב בתוכנית רש"א, ולאור כל זאת הורתה על שחרורו.

3. לטענת ב"כ העותר המשיב אינו ראוי לשחרור לאור חומרת העבירות והמעשים אשר ביצע, אשר נטען כי מלמדים על מסוכנות רבה לציבור, בשים לב לכך שזו מסכת מעשי סחיטה ואלימות מצד המשיב ושותפיו, כאשר המשיב הינו הרוח החיה אשר יזם וניהל בפועל את מעשי הסחיטה.

נטען כי לחובת המשיב עבר פלילי רב בגינו ריצה מאסרים קודמים, שוחרר ב- 2/09 בשחרור מוקדם, וב- 10/09, במהלך תקופת הרישיון, ביצע עבירות נוספות, וכאשר שוחרר לבסוף ממאסרו האחרון, הרי שבחלוף עשרה חודשים בלבד ביצע את העבירות נשוא המאסר הנוכחי, כאשר שני מאסרים מותנים ברי הפעלה לא הרתיעוהו מכך, המשיב לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, וכאשר שוחרר בפעם הקודמת ברישיון, נפתחו לו 12 תיקים בתקופת הרישיון.

עוד נטען כי במהלך תקופת המאסר התנהגות המשיב לא היתה חיובית, בניגוד לקביעת הוועדה, למשיב היו דיונים משמעותיים, וקיים לחובתו מידע מודיעיני המלמד על התנהגות שלילית, הכוללת מעורבות שלילית, איומים על אחר, כוונות פגיעה באחר ומעורבות בקטטה. ובנוסף, על פי חוות דעת משטרת ישראל, עוד בהיות המשיב עצור עד תום ההליכים ולאחר שנשפט, המשיך לבצע פעילות פלילית מבין כותלי בית הסוהר, ממנה עולה קיומו של חשש ממשי לשלום הציבור ובטחונו.

עוד נטען כי מצבו הרפואי הנטען של המשיב לא מנע ממנו לבצע את העבירות החמורות נשוא מאסרו הנוכחי, ואת המיוחס לו מהחמ"ן.

מכל האמור, נטען כי שילוב כל האמור מצביע על מסוכנותו הגבוהה של המשיב, אשר לא פחתה במהלך מאסרו הנוכחי, ומכאן יש להורות על ביטול החלטת הוועדה.

4. לטענת ב"כ המשיב אין מחלוקת כי העבירה אשר ביצע המשיב חמורה, אולם, זה אינו השיקול הבלעדי, והנטל הורם ע"י המשיב.

נטען כי זהו אכן מאסרו הרביעי של המשיב, אשר פעם אחת שוחרר ע"י וועדת השחרורים, אולם במובחן ממאסריו

הקודמים, זו הפעם הראשונה שהוא עובר טיפול כפי זה שהוא עבר כעת, וזו הפעם הראשונה שהרשות לשיקום האסיר מבצעת עבורו תוכנית.

נטען כי יש להבהיר לאלו דוגמת המשיב, כי קיימת תקווה להשתחרר והשאלה היא איזה דרך הם עושים, והעובדה שהוא מעד בעבר גם כאשר שוחרר אין משמעותה שלא נכון לשחררו היום.

ביחס לעבירות המשמעת והחמ"ן, הרי שהאירועים המשמעותיים הינם לפני חלוף זמן, שהאחרון הוא משנת 2014, וגם לגבי המידעים הם מלפני חלוף זמן רב, וב"כ המשיב הגיש תצהירים של אלו אשר לטענתו נטען לסכסוכים של המשיב עימם, ובהם נכתב העדר סכסוכים.

ב"כ המשיב מפנה לדו"חות העובדים הסוציאליים, לחוות הדעת החיובית המלמדת על שינוי, לשינוי האמיתי שערך המשיב, וכי הפגיעה שנפגע הינה בבחינת אירוע מטלטל אשר עורר את הרצון לשינוי אורחות חייו, וכי אף רב בית הסוהר אומר כי ישנו שינוי של ממש במשיב.

ב"כ המשיב טוען כי זו הפעם הראשונה שהמשיב מקבל תמיכה מהגורמים הטיפוליים, יש להראות לו **"ששווה להיות בסדר"**, ושהוא ראוי לשחררו, וכי המשיב אף מוכן כי יהיה איסור כניסה למקומות כאלה ואחרים, ואף הרחקה מאזור מגוריו.

המשיב עצמו אמר כי זו הפעם הראשונה בחייו הוא מעיד על עצמו **"שהפסע לא משתלם"**, הוא יודע כי מה שעשה איום ונורא, אך זו הפעם הראשונה שהוא יודע כיצד לטפל בעצמו, ובעבר רצה להשתנות אך לא ידע איך ולא היו לו כלים.

5. לאחר שנשמעו הצדדים, נבחן מכלול הנסיבות והחומר החסוי, ולאחר שנשמע גם המשיב עצמו, המסקנה היא כי עתירה זו בדין יסודה.

ההחלטה בשאלה אם אסיר **"ראוי לשחרור ושחרורו אינו מסכן את שלום הציבור"**, כאמור בסעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, כרוכה בבחינת מכלול נסיבות ובהן, בין היתר, העבירות אשר ביצע האסיר הן במאסר נשוא ההחלטה והן קודם לכן, המסוכנות הניבטת מהן, שחרור קודם ברישיון, והתנהלות אסיר במסגרתו, הליכים טיפוליים, עמדת הגורמים הטיפוליים, התנהגות במהלך המאסר, והעולה מחומר חסוי.

ההחלטה הינה תוצאת המשקל אשר יש לתת לשורת נתונים הקשורים באסיר ובמכלול הנסיבות המפורט לעיל, ויש המשקל לנתון מסוים גדול בשל נסיבותיו מהמשקל הניתן לנתון אחר, וכל אלו עניינם מובא במסגרת בחינת סבירות החלטת הוועדה.

כידוע, בית המשפט אינו שם את שיקול דעתו במקום שיקול דעת הוועדה, אלא "בית המשפט יבחן האם הוועדה שקלה את השיקולים שהיה עליה לשיקול, והאם ייחסה להם את המשקל היחסי הראוי ואיזנה ביניהם כנדרש...". השאלה הינה האם זהו "שיקול דעת שוועדת שחרורים סבירה עשויה להפעילו" (רע"פ 1942/05 מוחמד אבו צעלוק נ' מ"י (16.6.2005)).

6. מספר שיקולים לא קיבלו את המשקל הראוי בהחלטת הוועדה, הגם שחלקם הוזכרו במסגרתה.

תחילה ביחס לעבירות בגין המשיב מרצה מאסר זה, עברו הפלילי, השחרור הקודם ממאסר ברישיון והפרת התנאים - העבירות בהן הורשע המשיב קשות, חמורות, והן לצד עברו הפלילי המכביד, מעידות על מעורבותו הממשית בפלילים. מאסרים מותנים אינם מרתיעים אותו, ובעבר אף שוחרר ברישיון, אך הפר את תנאי הרישיון, בסדרת אירועים, דבר שחייב הפקעת הרישיון.

כל אלו, לצד החומרה אשר צויינה בגזר הדין של המשיב, ביחס לסחיטה אשר ביצע, ולצד היותו הגורם הדומיננטי בביצוע שורת עבירות קשות, צריכים לקבל משקל במסגרת ההחלטה, וכפועל יוצא מכך, גובר משמעותית הנטל אשר על המשיב להראות כי - למרות שורת העבירות הארוכה אשר ביצע, והוא ממשיך לבצע, הן בתקופת שחרור על תנאי, וכן זמן קצר לאחר שחרור ממאסר, כאשר מאסרים מותנים קיימים, זו הפעם המשיב אכן ראוי לשחרור, ושחרורו אינו מסכן את שלום הציבור, והמשיב לא עמד בנטל זה.

אכן, נחזית מהדוחות של הגורמים הסוציאליים התקדמות טיפולית מסוימת, ואכן, נחזה כי קיים צורך שיקומי, אולם, לאור המכלול המפורט לעיל, הרי שאין בכך כדי עמידה בנטל הנדרש.

כך גם ביחס לעובדה שהמשיב נפגע פגיעה, אשר כפועל יוצא ממנה נטען כי הוא עבר שינוי - אולם, הפגיעה האמורה היתה עובר למאסרו הנוכחי, ובטרם ביצע את עבירות האלימות והסחיטה בגין הוא מרצה את מאסרו זה.

עיון בדו"ח עבירות משמעת מראה מספר אירועים, ואכן, האחרון שבהם היה בחודש 8/14, אך גם לכך יש לתת משקל.

אם לא די בכל אלו, הרי שמהחומר החסוי, אשר בא בפני הוועדה והובא לעיונו, עולה תמונה המחזקת את תמונת המסוכנות, ועמדת המשטרה מתיישבת עמו.

המשיב נשא דברים בפניו בדיון שהתקיים, ומהדברים שאמר, ניתן לראות תחילת הבנת משמעות חומרת העבירות אשר ביצע, ורצון לערוך שינוי. אין להקל ראש בהבעת רצון זו של המשיב, אולם, מכל המכלול המפורט לעיל, לא ניתן לקבוע כי עמד הוא בנטל אשר התנהלותו הקודמת העמידה בפניו.

7. מכל האמור, החלטת הוועדה אינה עומדת במתחם הסבירות, ולא ניתן על ידה המשקל הראוי לשורה מצטברת של נתונים כמפורט לעיל.

לפיכך, העתירה בדין יסודה, ויש להורות על ביטול החלטת וועדת השחרורים המורה על שחרור המשיב.

יואל עדן, שופט

הנשיא י' אלון:

אני מסכים.

יוסף אלון, שופט
נשיא

השופטת ר. ברקאי:

אני מסכימה.

רחל ברקאי, שופטת

אשר על כן, העתירה מתקבלת כאמור בפסק דינו של השופט י. עדן.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ו, 06 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.

יואל עדן, שופט

רחל ברקאי, שופטת

**יוסף אלון, שופט
נשיא- אב"ד**